

Skatte- strafflagen

Felaktigt antal resdagar.

Åklagaren yrkade ansvar å handesresanden E. O. Å. Borglund jämlikt 1 § skattestrafflagen, därvid åklagaren till stöd för sin talan anförde: I sin år 1951 avgivna självdeklaration upptog Borglund sin nettoinkomst av tjänst såsom handelsresande till 9.033 kronor. Vid beräkning härav har Borglund i bilaga till deklARATIONEN verkställt avdrag för fördyrade levnadskostnader under 300 resdagar med 26

kronor om dagen eller tillhoppa 7.800 kronor. Emellertid uppgick antalet resdagar under beskattningsåret, varunder Borglund haft avdragsgilla merkostnader, till högst 215. På grund härav skulle efter en beräkningsgrund av 26 kronor per resdag det avdrag i förevarande hänseende, var till Borglund varit berättigad, ha uppgått till högst 5.590 kronor. Borglund angav sålunda sin inkomst till ett 2.216 kronor för lågt belopp. Den berörda felaktiga uppgiften har lämnats uppsåtligen och varit ägnad att leda till för låg skatt.

Borglund har förnekat att han begått åtalade gärningen.

Till närmare utveckling av sin talan anförde åklagaren:

---

den närmare innebörden av denna lagstiftning hänvisas till föregående nr av tidskriften, s. 64—65.

*

Allmän fastighetstaxering skall nästa gång äga rum år 1957 och därefter vart femte år (prop. nr 10, bev.bet nr 3).

I anvisningarna till 21 § KL ha intagits regler för *övergång från bokföringsmässig till kontantmässig redovisning av jordbruksinkomst*. Tillägget träder i kraft vid 1955 års taxering (prop. nr 12, bev.bet. nr 8).

Jämväl för beskattningsåret 1954 skall *begränsning av den fria avskrivningsrätten m. m.* gälla (prop. nr 17, bev.bet. nr 11).

Vissa frågor sammanhängande med den allmänna sjukförsäkringen och yrkesskadeförsäkringen.

I prop. nr 64 föreslås att ersättning, som på grund av lagen om allmän sjukförsäk-

ring eller lagen om yrkesskadeförsäkring tillfallit den försäkrade, annorledes än i form av livränta, skall utgöra icke skattepliktig inkomst för denne. Uppbär anställd under sjukdom lön av arbetsgivaren, och har denne jämlikt 28 § lagen om allmän sjukförsäkring rätt att lyfta arbetstagaren tillkommande ersättningsbelopp från sjuk-kassa, förordas att så stor del av lönen, som motsvarar vad arbetsgivaren sålunda äger uppbära, skall vara skattefri hos den anställde. Avgift för den allmänna sjukförsäkringen föreslås vara avdragsgill endast i den mån den rymmes inom ramen för det till 200 kronor respektive 400 kronor maximerade avdraget för försäkringsavgifter m. m.

I ett flertal motioner har framförts yrkande om ytterligare avdragsrätt för försäkringsavgifterna.

D. H.

Borglund hade för år 1950 varit mantalsskriven i Stockholm under adress Ploggatan 3, varefter hans moder var boende. Under detta år hade Borglund emellertid troligen endast två gånger under två nätter bott i moderns lägenhet. Borglunds verkliga bostad hade emellertid varit hos hans frånskilda hustru fru Anna Greta Culmsee, som förhyrde en lägenhet i fastigheten Örsholmsgången 8 C i Malmö. Enligt vad Borglund själv uppgivit under förundersökningen hade han 1950 bott hos sin frånskilda hustru under sammanlagt 150 nätter. Borglund hade icke varit berättigad till avdrag för levnadskostnader under den tid han sålunda bott i Malmö, och detta måste Borglund ha insett då han avgav självdeklarationen. Vid angivna förhållande vore den längsta tid, för vilken Borglund varit berättigad till avdrag för fördyrade levnadskostnader högst 215 dagar. Den skatt, som skulle ha undandragits om den oriktiga uppgiften följts vid taxeringen utgjorde 777 kronor.

Borglund har anfört huvudsakligen:

Han var under 1950 anställd som försäljare hos Aktiebolaget Bonnier Bibliotek med uppgift att upptaga order å böcker. Under verksamheten företog han resor i hela landet, men hans huvudsakliga distrikt var Skåne. Då han uppgav antalet resdagar till 300, avsåg han härmed samtliga dagar, under vilka han var verksam

för arbetsgivarens räkning. Han, som hjälpte modern ekonomiskt och betraktade hemmet hos modern, där han var mantalsskriven, som sin bostad, hade trott att han med anledning härav ägt rätt till avdrag för samtliga dagar, varunder han bedrivit försäljningsverksamheten. Under 1950 hade han uppehållit sig i Stockholm 2 å 3 dagar. Han hade under året disponerat ett rum samt haft sina personliga tillhörigheter hos sin frånskilda hustru, till vilken han under hela året månatligen betalat 350 å 400 kronor, varav 150 kronor utgjort underhållsbidrag för ett makarnas barn. Under den tid han bott hos frånskilda hustrun hade han i stor omfattning intagit måltider å olika platser, som han besökt i och för upptagande av order.

Av vad Borglund sålunda själv uppgivit framgår att de utgifter Borglund haft för bostad och mat under den tid han bott hos sin frånskilda hustru utgjort normala levnadskostnader, för vilka han ej ägt rätt till avdrag vid taxeringen; och Borglund måste uppenbarligen vid deklarationens avgivande ha insett detta. Borglund är alltså genom den oriktiga uppgiften om antalet resdagar, för vilka han yrkat avdrag för fördyrade levnadskostnader, förvunnen till ansvar för falskdeklaration.

Rådhusrätten dömde Borglund jämlikt 1 § skattestrafflagen att till Kronan böta sexhundra kronor.